

Έρωτας στην Ομίχλη

Ιουστίνη Φραγκούλη- Αργύρη

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Γράφει η Ιωάννα Κολοβού

«...μα η μοίρα κυβερνά;»

Θα μπορούσε να είναι μια σπαραχτική ερωτική ιστορία, από αυτές που η μοίρα σημαδεύει και τις διαβάζεις απνευστί, αφήνοντας ένα δάκρυ να κυλάει, εξωτερικά ή εντός σου.

Θα μπορούσε να είναι μια λεπτομερής τοιχογραφία της ελληνικής επαρχίας στο δεύτερο μισό του 20ού αιώνα, από αυτές που σου θυμίζουν πόσο δύσκολα προχωράει μέσα στο χρόνο τούτος ο τόπος, σαν ένα λεωφορείο που αγκομαχάει στο χωματόδρομο με το γκρεμό να χάσκει δίπλα στις ρόδες του.

Θα μπορούσε να είναι και η περιγραφή αυτή της τρομακτικής αντίθεσης που εμπριέχεται στην ελληνική κοινωνία, όπου η πρωτεύουσα και η συμπρωτεύουσα δευτερεύοντας, ουδεμία σχέση έχουν με την περιφέρεια. Έτη φωτός η κοινωνική και κυρίως η ψυχολογική απόσταση της μιας από την άλλη.

Το μυθιστόρημα «Έρωτας στην Ομίχλη» της Ιουστίνης Φραγκούλη –Αργύρη εννοείται πως τα περιέχει όλα αυτά, μα δεν είναι μόνον όλα αυτά. Όχι πως μπαίνουν για να παίζουν το ρόλο του φόντου, κάθε άλλο, όμως το κέντρο βάρους είναι αλλού.

Η συγγραφέας καλείται εδώ να διαχειριστεί μια ιδιαίτερη «πληροφορία» η οποία απειλεί να τινάξει στον αέρα την αφήγηση, αφού την οδηγεί στο να παρεκκλίνει από την φυσιολογική πορεία και τους κανόνες που διέπουν ένα μυθιστόρημα.

Πρόκειται για μια αληθινή ιστορία όπως λέει η ίδια στον πρόλογο. Οι αληθινές ιστορίες τείνουν να τιθασιεύουν τη φαντασία να κομίζουν κόπον και βάσανον στον συγγραφέα, να χειραγωγούν πολλές φορές τη γραφή. Κι αν στο προηγούμενο μυθιστόρημά της («Για την αγάπη των άλλων») που κι εκείνο βασιζόταν σε μια αληθινή ιστορία, η αφήγηση είχε καλά ζυγισμένη, αρχή μέση και τέλος, εδώ μέχρι να έρθει η κάθαρση, οι ήρωες περνούν τα πάθη του Χριστού. Η τραγωδία τους είναι

ότι δεν μπορούν να βρουν, να κατανοήσουν το γιατί.. Κάτι μεταφυσικό μοιάζει να κινεί τα νήματα.

Ο μύθος αρχίζει να ξετυλίγεται την εποχή που η πρωτεύουσα μεθούσε μέσα σε στιγμές απίστευτης χαράς και ανακούφισης που έφερνε η πτώση της Χούντας, και μέσα από αυτό το μεθύσι προσπαθούσε να διασκεδάσει το δράμα της Κύπρου με τις δυνάμεις κατοχής της Τουρκίας να έχουν καταλάβει το μισό νησί. Έλληνες προδότες, επίορκοι στρατιωτικοί, πίσω από αυτό.

Σε χρόνο παράλληλο, η επαρχία τραβούσε το δικό της δρόμο. Μια εφημερίδα περνούσε από χέρι σε χέρι στα καφενεία και ως εκεί...

Μια νεαρή δασκάλα με πυρετικά μάτια, κρυφή φλόγα στην καρδιά πρωτοδιορίζεται σε ένα σχολείο ενός χωριού, ξεχασμένου από θεούς και ανθρώπους. Θέλει να μεταλαμπαδεύσει τις γνώσεις της στους μικρούς μαθητές. Είναι νέα, αθώα, εύθραυστη. Ανυποψίαστη για τις εγγενείς δυσκολίες σε ένα τόπο άγνωστο, για τον αναπόφευκτο καημό της πρώτης αγάπης, για τους ανθρώπους που είναι αλλιώτικοι από αυτήν.

Οι χαρακτήρες του βιβλίου είναι καθαροί και το περίγραμμά τους έχει σμιλευτεί με περισσή φροντίδα από τη συγγραφέα.

Η Αμαλία η δασκάλα, η αθώα ηρωίδα, που εμπεριέχει και την «ηθική» του μύθου.

Ο Άρης, ο σκοτεινός πρίγκιπας που οδηγεί το μύθο... στ' αλήθεια πού τον οδηγεί;

Μήπως απλά οδηγείται από την προκαθορισμένη μοίρα του, από την οποία αδύνατον να αποδράσει;

Η Αμαρυλλίς, η νέα που παίρνει τα ηνία της μοίρας της στα χέρια της, τολμάει και σπάει τα ασφυκτικά δεσμά του χωριού και τον γονιών της, κάνει την επανάστασή της.

Η Παγώνα που ξεφεύγει από το μέθυσο μισότρελο σύζυγο που την ξυλοφορτώνει και φεύγει για τη συμπρωτεύουσα μέσα στη νύχτα για να γλιτώσει αυτή και το παιδί της.

Η τρελή –δαιμονισμένη Ασπασία, που δεμένη σε έναν αχυρώνα ζει το δικό της Κωσταλέξι, κρυφά από όλους και ουρλιάζει σαν λύκαινα τις χειμωνιάτικες νύχτες.

Η Ευγενία. η «ελευθερίων ηθών» του χωριού δεμένη κι αυτή άρρηκτα από μια ακατανόητη μοίρα, που κρύβεται στους θάμνους, όποτε την πιάνει οίστρος.

Όλοι οι ήρωες, με την λοιπή κοινωνία του χωριού να παρακολουθεί απαθής και να σχολιάζει αβασάνιστα, σαν μπλεγμένοι σε ιστό μιας γιγάντιας αράχνης, προσπαθούν, άλλοι να ξεφύγουν κι άλλοι να καταλάβουν. Εις μάτην...

Η κάθαρση έρχεται πολλά χρόνια αργότερα, όταν η ηρωίδα η Αμαλία, είναι πλέον πιο σοφή, πιο προσγειωμένη, αλλά με το ίδιο καθαρό βλέμμα. Ένας απρόβλεπτος

παράγων έβαλε το χέρι του και έπαιξε άγριο παιχνίδι με το μυαλό και την ψυχή των ηρώων της ιστορίας. Η Αμαλία επιτέλους κατάλαβε.

Η συγγραφέας έφερε εις πέρας ένα δύσκολο μύθο, μια απίστευτη αλλά αληθινή ιστορία και τον έφτασε στο τέρμα της διαδρομής, από τον μοναδικό δύσβατο μονοπάτι που υπήρχε. Με σεβασμό στην ηρωίδα και την ιστορία της. Κι αυτό θέλει περισσή δεξιοτεχνία για να μην ξεφύγει και γίνει ένα απλό ρεπορτάζ σε κυριακάτικο ταμπλόιντ. Και φαίνεται πως η Ιουστίνη Φραγκούλη-Αργύρη το κατάφερε.